

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 746/2020
09.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милунке Цветковић, Бате Цветковића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ронија Асановића, због кривичног дела убиство из члана 113. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Боривоја Боровића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К број 23/18 од 07.11.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 број 44/20 од 13.02.2020. године, у седници већа одржаној 09. септембра 2020. године, једногласно, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ронија Асановића – адвоката Боривоја Боровића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К број 23/18 од 07.11.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 број 44/20 од 13.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини К број 23/18 од 07.11.2019. године, према окривљеном Ронију Асановићу је сходно одредбама члана 478. став 3. тачка 1) ЗКП остављена на снази пресуда Вишег суда у Јагодини К број 48/12 од 17.05.2013. године којом је оглашен кривим због кривичног дела убиство из члана 113. КЗ и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, која је у погледу казне преиначена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4126/13 од 01.10.2013. године, а којом је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 16 година и 6 месеци. На основу члана 63. став 1. ЗКП, у изречену казну окривљеном је урачунато време provedено у притвору од 10.10.2018. године до упућивања на издржавање кривичне санкције, а најдуже док не истекне време трајања кривичне санкције која му је изречена првостепеном пресудом.

Истом пресудом, окривљени Рони Асановић је обавезан да суду на име паушала плати новчани износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, те одређено да трошкови поновљеног

кривичног поступка падају на терет окривљеног, о чијој ће се висини одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 број 44/20 од 13.02.2020. године, одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног Ронија Асановића – адвоката Боривоја Боровића и адвоката Огњена Радића, а пресуда Вишег суда у Јагодини К број 23/18 од 07.11.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ронија Асановића – адвокат Боривоје Боровић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење, или да побијане пресуде преиначи сходно одредби члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Ронија Асановића указује да је правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, и с тим у вези истиче да је побијаним пресудама прекорачена оптужба јер је првостепени суд у изреци пресуде навео да је окривљени кривично дело учинио „у урачунљивом стању“, иако то није било наведено у диспозитиву оптужног акта.

Наиме, исти наводи, истакнути и у жалби бранилаца окривљеног Ронија Асановића, адвоката Боривоја Боровића и адвоката Огњена Радића, били су предмет разматрања Апелационог суда у Крагујевцу, који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против побијане првостепене пресуде Вишег суда у Јагодини К број 23/18 од 07.11.2019. године. Како је Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни два став 7. и 8. своје одлуке изнео јасне и довољне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

По оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. С тим у вези, у захтеву се истиче да је правноснажна пресуда заснована на незаконитим доказима – на записницима ПУ Јагодина – ПС Ћуприја о саслушању АА и ББ од 11.05.2011. године, на записнику о

испитивању ББ од 13.05.2011. године, те на исказима АА и ББ датим на главном претресу дана 04.11.2011. године, који су издвојени из списка предмета.

Врховни касациони суд и ове наводе захтева за заштиту законитости оцењује неоснованим, обзиром да је Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, у својој одлуци Кж1 број 44/20 од 13.02.2020. године на страни три, став четврти, изнео јасне разлоге због чега налази да првостепена побијана пресуда није заснована на наведеним доказима, већ на исказу сведока ВВ, који је био присутан на лицу места критичном приликом, оцењујући да је из његовог исказа првостепени суд несумњиво утврдио све чињенице од значаја за доношење одлуке. Ове разлоге и Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих и упућује.

Најзад, неосновано се истим захтевом указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а која се према наводима захтева огледа у томе што у диспозитиву оптужнице нису описани сви субјективни елементи бића кривичног дела које је окривљеном стављено на терет, односно у томе што нису наведени, нити описани сви елементи кривице, како је то прописано одредбом члана 14. и 22. КЗ.

Како су исти наводи били предмет разматрања Апелационог суда у Крагујевцу, који је у другом степену поступао по жалбама бранилаца окривљеног, изјављеним против првостепене пресуде, имајући у виду да је Апелациони суд у Крагујевцу као другостепени ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 2 и 3 своје одлуке изнео јасне и довољне разлоге због чега налази да првостепеном пресудом није учињена наведена повреда кривичног закона, то Врховни касациони суд, прихватајући ове разлоге у свему као правилне, на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ронија Асановића - адвоката Боровоја Боровића, у овом делу одбијен је као неоснован, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

Како се осталим наводима захтева указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, те полемише са оценом исказа сведока ВВ, то Врховни касациони суд поднети захтев у овом делу није ни разматрао.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председника већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић